

Rigsdagstidende.

1853. Forhandlingerne paa Landstthinget. № 50.

Femte Session.

41de Møde.

Fredagen den 16de December.

(Forts.)

Madvig (fortsat): Der er kun eet Tilfælde, hvor jeg kunde forsoner mig for min Deel med disse Procenter, og det er, naar disse Procenter virkelig fremkom som et Motiv og som et Slags Forvisning om, at der vilde blive taget billigt Hensyn til Fæsternes Efterladte og til Fæsternes Fordeel i levende Live. Jeg kunde gaae ind paa, at man kunde fastsætte, at forsaavidt Fæstegodset solgtes til de nuværende Fæstere eller i Fæstledighedstilfælde til deres Efterladte i bestemte Slægtstabsgrader, saa skulde der gives de nuværende Besiddere nogle Procent; thi saa vilde jeg betragte disse Procenter som en bestemt Opfordring i selve Loven, og ikke som Noget, man alene vilde lade beroe paa vedkommende Besidders Humanitet, til at et saadant Billighedshensyn virkelig indtraadte, og i det Tilfælde troer jeg ogsaa, at jeg kunde forsoner mig dermed. Jeg har blot udtalt dette, fordi jeg troer, at man ikke ved denne Leilighed bør undlade at vedkjende sig de Grundsætninger, som man virkelig vedkjender sig ved den hele Betragtning af Fæsteforholdet. Jeg kan ikke aldeles udelukke den Betragtning, hvorfra Forslaget under Nr. 2 er gaaet ud, og jeg har paa den anden Side ikke kunnet ganske forsoner mig med den Præmie, der er sat ved Forslaget under Nr. 5, naar ikke denne Præmie gives for noget Andet end for simpeltøen at bortselge.

Ordføreren: Jeg maa blot tillade mig et Par Ord i Anledning af den høitærede Justitsministers seneste Bemærkninger, idet jeg troer at være bleven noget misforstaaet. Jeg

har rigtignok antaget, at, naar Afsløsningen skulde finde Sted efter § 1, der da ved denne hele Sags Behandling derunder var blevet optaget alle de forskellige beskyttende Bestemmelser, der kunne være i Crectionsbrevene til Fordeel for Fæsternes, hvorfor de altsaa maatte have Godtgjørelse i den Kjobesum, for hvilken man endelig besluttede sig til at overdrage Fæsternes Eiendommen. Skulde det ikke kunne lade sig gjøre paa denne Maade, — og til at bedømme det er jeg ikke Jurist nok, — saa indrømmer jeg, at der maaskee kunde savnes en Bestemmelse herom; men Udvalget har paa ingen Maade blandet Paragrapherne 1 og 5 sammen. De staae hver for sig og staae saa at sige slet ikke i nogen Forbindelse med hinanden. Hvad Taxationerne angaaer, da maa jeg ogsaa troe, at den høitærede Justitsminister har taget dette Ord i den strengeste Betydning, nemlig at det skulde være Taxationer, der foretages af Mænd, som ere udnævnte af Retten eller paa anden retlig Maade ere beskikkede; men vi have aldeles ikke tænkt derpaa. Man kan jo meget godt taxere en Ting uden at være udnævnt dertil af Retten, og, naar en Majoratsbesidder eller Lehnbesidder formaaer et Par Mænd, som han staaer i Forhold til, til at foretage en Vurdering, en Bedømmelse, en Opkrift — for at undgaae at sige Taxation — af hans Eiendoms Værdi, saa bliver dog, mener jeg den endelige Opsummering af de forskjellige Værdier, der ligge i Eiendommen, til Slutningen Angtøvelsen af en Taxationsværdi, som ikke just er en lovlig Taxationsværdi, men som dog kan være ligesaa god at støtte sig paa, for at komme til Kundskab om, hvad man tør anslaae Eiendommens Værdi til, som naar der udnævnes Mænd af Retten til at taxere i et eller andet offent-